Keskustan Karstulan kirkonkylän paikallisyhdistys

KANNANOTTO TEIDEN TALVIKUNNOSSAPIDON JA LIIKENNETURVALLISUUDEN PARANTAMISEKSI

Valtio kerää vuosittain erilaisina veroina ja maksuina liikenteeltä noin 8 miljardia euroa. Tästä summasta valtio käyttää tienpitoon vuodessa vain noin 500 miljoonaa euroa.

Valtion liikenneverkkoon käyttämän rahoituksen reaalinen arvo on koko 2000-luvun ajan laskenut. Samaan aikaan kuitenkin rakentamis- ja ylläpitokustannukset ovat kasvaneet. Korjausvelkakin kasvaa joka vuosi vaikka sitä on lisärahoituksella pyritty jonkin verran paikkaamaan.

Viime vuosina erityisesti talviaikainen tienhoito on romahtanut erittäin huonolle tasolle ja olemme saaneet tänäkin vuonna kokea ikäviä esimerkkejä siitä, mitkä ovat sen seuraukset.

Suomen tieverkkoa voi verrata ihmisen kehon verisuonistoon, jonka tulee olla toimintakunnossa koko kehon alueella vuorokauden ja vuoden jokaisena hetkenä. Jokin ruumiin osa ei ole suonistossa toista tärkeämpi. Verta ja sen mukana elinvoimaa on pumpattava suoniston kaikkiin osiin.

Samalla tavalla tieverkkomme on oltava sen kaikilta osiltaan riittävän hyvässä toimintakunnossa. Viime vuosina valtio on ohjannut tierakentamisen ja kunnossapidon rahoitusta pääasiallisesti pääkaupunkiseudun ja suurimpien maakuntakeskusten tiehankkeisiin, eritasoliittymiin, pääväyliin. Muun Suomen tieverkkoa pidetään poliittisten päättäjien ja viranomaisten mielestä ”vähempiarvoisina” jopa niin, että tällä termillä he itsekin puheissaan kuvailevat vilkkaimpien väylien ulkopuolelle jääviä alueita.

Suurin osa Suomen vientiteollisuusyrityksistä sijaitsee Kehä III:n ulkopuolella. Elintarvikkeita, maataloustuotteita, raaka-aineita ja valmiita tuotteita, puuta ja puusta jalostettuja tuotteita kuljetetaan kaikissa olosuhteissa jokaiseen ilmansuuntaan. Niiden turvalliset kuljetukset on järjestettävä kaikkina vuorokauden ja vuoden aikoina. Myös koulukyyditykset liukastelevat sivuteillä, koska määrärahoja talviaurauksiin ei ole riittävästi. Puutavaraa tehtaille ajetaan pääasiassa pienempiä väyliä pitkin. Näiden teiden ylläpito on täysin retuperällä. Samoilla pikkuteillä liukastelevat ne koulutaksitkin. Poliitikkojen ja virkamiesten päinvastaisista väitteistä huolimatta ajonopeudet eivät ole kasvaneet näillä pienemmillä väylillä, koska niillä ei yksinkertaisesti voi ajaa muuten kuin varovasti. Siitäkin huolimatta teiden surkeasta kunnosta johtuen onnettomuudet lisääntyvät, kalusto rikkoontuu ja tavaran toimitukset viivästyvät.

Viranomaisten laatimat ja poliitikkojen hyväksymät tienpidon ja talvikunnossapidon laatukriteerit eivät kohtaa tienkäyttäjien tarpeiden, lisääntyneen liikenteen ja vaihtelevien sääolosuhteiden kanssa. Liikenteen ammattilaisten mielestä ei ole olemassa ”vähempiarvoisia” teitä. Yhteiskuntamme elinvoimaa pumppaava suonisto on pidettävä

toiminnassa kaikissa Suomi-neidon kehon osissa. Onnettomuuksien ehkäisemiseksi ja koko Suomen elinvoiman turvaamiseksi myös teiden talviaikaisesta kunnossapidosta on huolehdittava.

Tietenkin myös tiellä liikkujien on otettava kulloinkin vallitseva ajokeli huomioon, mutta se ei riitä. Esimerkiksi raskaan liikenteen ammattilaiset ihmettelevät, miksi vain osa tieosuuksista laitetaan kuntoon, mutta osassa joudutaan ajamaan huonossa kelissä surkealla hoidolla. Hekin vaativat, että kaikki väylät on saatava sellaiseen kuntoon, että niiden päällä voi työskennellä turvallisesti myös talviaikaan.

Vaadimme valtiolta huomattavasti nykyistä enemmän varoja tieverkon korjaamisen ja sen ylläpitoon sekä erityisesti talviaikaiseen hoitoon koko Suomen alueella. Liikenteeltä kerättäviä veroja ja maksuja on kohdistettava maamme tieverkkoon. Teiden hoitoa ohjaavat laatukriteerit on saatettava pikaisesti vastaamaan liikenneturvallisuuden ja tienkäyttäjien tarpeita sekä nopeastikin vaihtelevia sääolosuhteita.